
2

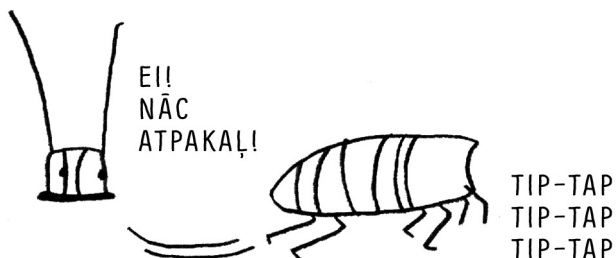
Internetā ir atrodams viss.

Ka cilvēks gada laikā acis mirkšķina desmit miljonu reižu.

Ka cilvēka sirds dienā pukst simt tūkstošu reižu.

Ka uguns straujāk pārvietojas kalnā augšup, nevis lejup.

Ka prusaks bez galvas spēj dzīvot vēl nedēļām ilgi.

Un ka Mohamedu ir vairāk nekā Janu. Tik tiešām, goda vārds. Nedrīkst ticēt visam, kas ir internetā, saka mamma. Reizēm tur tiekot sarakstītas visādas blēņas.

To es, protams, tāpat zinu. Taču man nav jātic arī visam, ko stāsta mamma. Dažreiz viņa sarunā visādus niekus. Kādu dienu es viņai jautāju, kāpēc esmu tik šausmīgi parasts. Mamma mani tad samīļoja un teica, ka es esmu īpašs zēns. Viņas īpašais zēns. Un nosauca mani par mīļumiņu. Tas nav nekas īpašs. Viņa visus sauc par mīļumiņiem.

Es jau teicu: reizēm mamma sarunā visādus niekus. Ko drīkst viņa, drīkst arī internets.

Ir svētdienas rīts, ļoti agrs. Esmu lejā pirmais, man mugurā ir pidžama. Paņemu klēpj datoru un apsēžos uz dīvāna. Salieku pēdas zem dibena, lai būtu siltāk. Manas rokas smaržo pēc miega.

Es iegūglēju: 'īpašie bērni'. Uzspiežu uz pirmās rindiņas un lasu:

Laipni lūgti vietnē, kas domāta īpašiem bērniem un ikvienam, kas ar tiem ir saistīts. Kas ir īpašie bērni?

Es uz brīdi pat pārstāju elpot. Tiklīdz uzzinašu, kas ir īpašie bērni, es noteikti tāds varēšu kļūt.

Protams, katrs bērns ir īpašs.

Jā, jā.

Tomēr dažiem bērniem ir nepieciešams nedaudz vairāk uzmanības un palīdzības, jo viņi, iespējams, ir ar paaugstinātu jūtību. Pie šādiem bērniem mēs pieskaitām arī bērnus ar, piemēram, UDHS, PDD-NOS, autismu, Dauna sindromu, sevišķu apdāvinātību, sensorās integrācijas problēmām vai alerģijām.

Man acis asaro, ausīs džinkst.

Viena alergija man ir zināma, taču es varu ēst visu, un man nebūs ne pumpu, ne niezes, ne sāpju. Esmu dzirdējis mammu reizēm prasām, vai Stanam gadījumā nav UDHS (uz ko vectēvs uzreiz bilda: “Agrāk tādus dēvēja par sodībām!”). Un manas klasesbiedrenes Stefijas māsiņai ir Dauna sindroms. Visus pārējos vārdus es nezinu. Un, ja jau tos es nezinu, tad tāds arī noteikti neesmu.

Šis lai paliek, skatāties tālāk!

Koridorā ir dzirdama soļu dipoņa. Durvis atveras, un istabā

Hartekamp ir organizācija, kas
uzņemas rūpes par īpašiem bērniem.
Galvenokārt par bērniem ar
iedzimtām sirds slimībām...

ielēkšo tētis. Es gribu ekrānu aizklāt ar rokām, taču tas pārāk piesaistītu uzmanību.

“Sveiks, tēt!” es saku pārspīlēti skaļi.

Viņš mani nedzird, jo ir uzlicis austiņas.

“Hop, Jan, hop!” viņš pie sevis saka.

Tētis aizlec līdz sētas durvīm un prom ir. Ātrāk par vēju.

Pēc brīža redzu viņu aizšaujamos garām dzīvojamās istabas logam. Un uzreiz pēc tam loga priekšā nostājas kāda sieviete. Viņa neskatās iekšā, bet nolūkojas tētim pakaļ. Sievietei

mugurā ir pelēks kostīms, kaklā karājas svilpe. Vienā rokā viņa cieši tur planšeti, bet otru roku ir iespiedusi sānos. Viņa skatās un skatās, tad pakrata galvu un apcērtas. Es tik vien dzirdu kā viņas papēžu *klikklakklikklak*, līdz arī tas pilnībā noklust.

Es atkal paskatos uz ekrānu un smagi nopūšos. Es nekad

nebūšu bērns, par kuru veido mājaslapas. Par kuru uzņem filmas. Vai raksta grāmatas. Ar mani viss ir kārtībā. Es nemirstu (vai katrā gadījumā ne tuvākajā laikā, es ceru). Neesmu arī bārenis, kas drosmīgi metas iekarot pasauli. Es neesmu tik

bezkaunīgs kā Pepija Garzeķe, par kuras izdarībām mani vecāki sirsnīgi smejas, bet sazin kas notiktu, ja es kaut ko tādu sastrādātu. Es neesmu arī varonis kā Denijs – pasaules čempions.

Tinies dillēs, Denij! Ej pupās, Pepij!

Nikni aizcērtu klēpj datoru.

TAS GAN MAN
LABI SANĀCA,
JA VARU TĀ IZTEIKTIES.

Ar elkoņiem atspiežos pret galdu, izbāžu mēli un cieši sa-
spiežu dibenu, līdz izsprūk purkšķis. Tiesa, nekas vairāk par
vārgu *ffvtt* jau arī nav.

Es izdzirdu klikšķi. Ieslēdzas apkure. Uz manām rokām krīt
saules stari, pie kājām glaužas Marī. Marī ir mūsu kaķene,
par viņu es vēl netiku stāstījis. Viņa uzmet kūkumu, izstiepj
asti un ņaud, līdz es pieceļos un attaisu kārbu ar barību.

Augšstāvā sāk aurot Stans.

Kad kāpņu telpu piepilda mammas vijoles skaņas, viņš ap-
klust.

Kā vienmēr.

Vispār jau Stans manis pēc var izčibēt.

Vijole manis pēc var izčibēt.

Visa mana īpašā ģimene manis pēc var izčibēt.

NĒ, VISPĀR JAU ES
TĀ NEMAZ NEDOMĀJU.
NU, NE GLUŽI TĀ.

Vasara ir tikko sākusies, un viss ir iespējams.